

14 Απριλίου 2020

Μήνυμα παραμυθίας και ελπίδας από την Γερόντισσα Θέκλα!

/ [Επικαιρότητα](#)

Η εκκλησία της Ιεράς Μονής Παναγίας Παρηγορήτισσας.

Μήνυμα της Γερόντισσας Θέκλας Ηγουμένης της Ιεράς Μονής Παναγία η Παρηγορήτισσα του Καναδά. Πρόκειται για το πρώτο ελληνορθόδοξο μοναστήρι που ίδρυσε ο μακαριστός Γέροντας Εφραίμ Φιλοθείτης και Αριζονίτης στο Κεμπέκ του Καναδά. (Holy Monastery of Virgin Mary the Consolatory).

Εμπειρικά Βιώματα

Ευρισκόμενη στην τέταρτη εβδομάδα της καραντίνας και εν όψει των Αγίων ημερών του Πάσχα, πιεζόμενη από το άγχος και τον φόβο που προσπαθούν να μας επιβάλουν, την πίεση που δημιουργεί η διακυβέρνηση του μοναστηριού κάτω από αυτές τις συνθήκες και την βαθιά λύπη με τη οποία γεμίζει την καρδιά μου ο πόνος και η θλίψη των ανθρώπων γύρω μας για την στέρηση κάποιων βασικών αναγκών και κυρίως την στέρηση της μεγίστης παρηγοριάς και πηγής δυνάμεως που είναι ο εκκλησιασμός και του δυνατότερου φαρμάκου που είναι η Θεία Κοινωνία, κατέφυγα στην απόσυρση, στην «κατά μόνας» προσευχή και παρακάλεσα και διαρκώς παρακαλώ τον Θεό να απλώσει το άπειρο έλεος του στον κόσμο του, να θεραπεύσει τους ασθενείς να τους δυναμώνει και να παρηγορεί και να ανακουφίζει τους ηλικιωμένους και όσους μαστίζονται από μοναξιά και έχουν κάθε μορφής δυσκολία.

Αισθανόμουν κάποια ενοχή διότι εμείς αυτή την στιγμή έχουμε αυτή την

παρηγοριά της μυστηριακής ζωής, ενώ οι αδελφοί μας την στερούνται και προσπαθούσα να βρώ τρόπο να τους παρηγορήσω. Τότε άκουσα στα αυτιά μου μια φωνή να μου λέει «για θυμήσου εσείς τι κάνατε;» Τότε σαν να άνοιξε ο νούς μου και είδα μπροστά μου και πιστέψτε με, ξαναέζησα «εν αισθήσει» τις στιγμές εκείνες τις μοναδικές .

Όταν πήγα στο μοναστήρι το 1975 (πριν 45 χρόνια) ήταν η εποχή που η συνοδεία της μονής Φιλοθέου ήταν ακόμη μικρή σε αριθμό μοναχών και οι ιερείς ήταν ελάχιστοι. Έτσι, δεν υπήρχαν ιερείς διαθέσιμοι ώστε να εξυπηρετούν τα μετόχια. Επειδή το μοναστήρι μας ήταν μετόχι της μονής Φιλοθέου για χρόνια δεν είχαμε ιερέα. Όποτε μπορούσαν (ελάχιστες φορές) έρχονταν, αλλά ποτέ δεν μπορούσαν να απουσιάζουν από το μοναστήρι ημέρες μεγάλων εορτών. Χριστούγεννα, Πάσχα, Ευαγγελισμού, Δεκαπενταύγουστος, Πεντηκοστή κ.λ.π. πάντα είμασταν χωρίς ιερέα.

Λογικά αν αυτό γινόταν σε ενορία, οι άνθρωποι θα διαμαρτύρονταν, θα φώναζαν, θα έλεγαν άπρεπα λόγια ίσως και να καταριόταν ακόμα και ο μόνος χαρούμενος θα ήταν ο «πειράζων» με τους αγγέλους αυτού.

Σ' εμάς γινόταν το αντίθετο. Νηστεύαμε, προετοιμαζόμασταν για την θεία Κοινωνία, μαζευόμασταν στο μικρό μας παρεκκλήσι, που ήταν η προέκταση ενός διαδρόμου, (το ¼ από το εκκλησάκι μας εδώ στη Μονή) διαβάζαμε την ακολουθία μας και στο τέλος η αγιασμένη μας Γερόντισσα Μακρίνα, μας «κοινωνούσε» δίνοντας μας μεγάλο αγιασμό και αντίδωρο και πάντα μας έλεγε ότι, αν εμείς είμαστε «όπως πρέπει» τότε είναι δυνατόν αοράτως να μας κοινωνούν οι Άγιοι Άγγελοι, όπως διαβάζουμε πολλές φορές στους βίους Αγίων.

Πιστέψτε με, τότε ζήσαμε πολλές ουράνιες καταστάσεις που δεν τις ζήσαμε ξανά όταν πλέον είχαμε μόνιμο ιερέα, σαρανταλείουργα κ.λ.π.

Τώρα καταλαβαίνω ότι λόγω της στέρησης αλλά και του μεγάλου πόθου και της υπομονής ο Θεός μας χαρίτωνα με χάρι μαρτυρική.

Το εκκλησάκι ευωδίαζε σαν να το είχαν ράνει με μύρα. Τα μάτια μας έτρεχαν δάκρυα ασταμάτητα. Η καρδιά μας σκιρτούσε από την χάρι του Θεού.

Τις ημέρες που «κοινωνούσαμε» χωρίς καν να το σκεφτούμε, μιλούσαμε ψυθιριστά διότι αισθανόμασταν ότι ζούσαμε σε μία μυσταγωγία. Στο στόμα μας λέγοντας την ευχή γευόμασταν σαν να είχαμε μια ευωδιαστή καραμέλα. Αισθανόμασταν την θεία Κοινωνία και ας μην είχαμε κοινωνήσει και όλη την ημέρα προσέχαμε να μην φτύσουμε ή μασίσουμε μαστίχα και κατόπιν την πετάξουμε. Τόσο μεγάλη ήταν η αίσθηση της Θείας Κοινωνίας.

Ότι κι αν γράψω δεν είναι δυνατόν να περιγράψω την αίσθηση της χάριτος του Χριστού που ζήσαμε εκείνες τις μέρες της στέρησης διότι δεν περιγράφεται με

λόγια.

Μετά από λίγα χρόνια οι ιερείς στην μονή Φιλοθέου αυξήθηκαν και δεν είχαμε πλέον πρόβλημα. Όλα είχαν μπει στον ρυθμό τους.

Μετά από δεκαεννέα χρόνια όταν η υπακοή μας έφερε με την αδελφή Εφραιμία εδώ στον Καναδά αντιμετωπίσαμε πάλι το ίδιο πρόβλημα. Έλλειψη ιερέων! Η μονή μας για επτά χρόνια δεν είχε ιερέα. Τώρα όμως το πράγμα δεν ήταν τόσο σκληρό διότι οι ιερείς μας με την εντολή του Μητροπολίτη έρχονταν τις καθημερινές και λειτουργούσαν ώστε να κοινωνούμε. Όμως πάλι τα Σαββατοκύριακα και τις ημέρες των εορτών δεν είχαμε ιερέα. Οι ιερείς έπρεπε να λειτουργούν στις κοινότητες τους. Μόνες μας κάναμε τις ακολουθίες, στολίζαμε τις εικόνες, στολίζαμε τον Σταυρό την ημέρα της Υψώσεως και την Σταυροπροσκυνήσεως, βγάζαμε τον σταυρό την Μεγάλη Πέμπτη κ.λ.π. και προσπαθούσαμε να διατηρήσουμε το ηθικό και την διάθεση των νεαρών δοκίμων που είχαν πλήρη απειρία.

Αυτά μαζί με πολλά άλλα είναι τώρα ένας πλούτος εμπειρίας που υπάρχει μέσα μας και οσάκις χρειαστεί ανοίγουμε το θησαυροφυλάκιο της πείρας και διαλέγουμε ό,τι χρειαζόμαστε ανάλογα με την περίπτωση.

Ξαφνικά σαν να ανοίχτηκε ο νους μου, ξαναέζησα όλη αυτή την πνευματική κατάσταση πολύ έντονα σαν μια απάντηση στην προσευχή μου και το μήνυμα ήταν ότι όποιος ετοιμασθεί με ταπείνωση, χωρίς γογγυσμό και διαμαρτυρία, με πολύ προσευχή και πίστη στην πρόνοια του Θεού και πάρει τον αγιασμό και το αντίδωρο αντί της Θείας Κοινωνίας και θεωρεί πως ο Θεός δεν επέτρεψε να κοινωνήσει ως ανάξιος και απροετοίμαστος που είναι, τότε αυτός ο άνθρωπος θα χαριτωθεί από τον Θεό με χάρι μαρτυρική για την οποία ο Άγιος Λουκάς ο ιατρός έλεγε «αγάπησα πολύ την χάρι του μαρτυρίου που τόσο θαυμαστά καθαρίζει την ψυχή».

Ο πειρασμός θέλησε να μας κλείσει τις εκκλησίες. Ας κάνουμε εμείς τα σπίτια μας εκκλησίες.

Έντεκα μας έκλεισε, έντεκα χιλιάδες να ανοίξουμε εμείς. Κάθε σπίτι ας γίνει εκκλησία. Η προσευχή να ανεβαίνει πύρινη στον ουρανό. Το λιβάνι να μοσχοβολήσει σε όλες τις γειτονιές.

Το καντήλι και το κερι να ανάβει διαρκώς. Να παρακολουθούμε τις ακολουθίες στα μέσα ενημέρωσης, προσευχόμενοι και όχι ξαπλωμένοι, ή τρώγοντας, ή καπνίζοντας κ.λ.π. Αν κάνουμε έτσι, αντί να κλείσουν οι εκκλησίες θα μεγαλώσουν, θα πλατύνουν και θα γίνουν ολόκληρες οι πόλεις εκκλησίες. Τότε θα δώσει και ο Θεός την ευλογία Του. Βλέποντας την μετάνοια και την πίστη μας θα επιτιμήσει την ασθένεια και θα μας δώσει την ελευθερία μαζί με τις εκκλησίες και χρόνους

ζωής για να εργαστούμε για τον Θεό.

Σας εύχομαι καλή Μεγάλη Εβδομάδα, πνευματική άνοδο, υγεία διπλή πνεύματος και ψυχής, υπομονή με άπειρη εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού και το φως της Αναστάσεως να λάμψη μέσα στις καρδιές και να τις γεμίσει με όλα τα δώρα του Παναγίου Πνεύματος. ΑΜΗΝ.

«ΚΑΛΗ ΚΑΙ ΛΑΜΠΡΟΦΟΡΟ ΑΝΑΣΤΑΣΗ!»

Με άπειρη την εν Χριστώ αγάπη
Ελάχιστες εν Χριστώ,

Γερόντισσα Θέκλα και αδελφές

Πηγή: [Ιερά Μονή Παναγίας Παρηγορίτισσας, Κεμπέκ Καναδάς](#)

<https://bit.ly/2xsj4BG>